

pen, og da han følte den kolde Sved paa sin Pande, lod han sende Vogn efter Præsten for at blive berettet.

Først da Vognen var kørt, erfarede Damerne af Tjenestefolkene, at Præsten hed Gaardbo og var en Broder til Distriktslægen. Der blev i den Anledning stor Bestyrtelse. I et Krigsraad, hvori ogsaa Hr. v. Biebermarck deltog, enedes man om at fortie Navnet for den Syge, der endnu blev aldeles ude af sig selv af Raseri, saasnart Distriktslægen kom paa Tale.

Da Præsten traadte ind i Sygeværrelset, følte Hr. Søholm sig straks meget tiltalt af den smukke Mand. Ved Synet af den lille Sølvkalk og Oblattallerkenen, som Præsten førte med i sin Haandtaske, antog hans Ansigt et enfoldigt Udtryk. Det eneste Vidne til den hellige Handling var Tjener Rasmussen, der havde ført Præsten op, og som havde faaet Ordre til at blive deroppe for at gaa Grosserereren tilhaande. Han havde nu stillet sig hen ved Fodenden af Sengen med en Serviet over Armen, som om det galdt en Servering.

Baade under Skrifttalen og under selve Nadvernnydelsen var Hr. Søholm oprigtig grebet. Efter Tildelingen af Syndsforladelsen trykkede han taknemlig bevæget Præstens Haand.

„Værsgo' og sit ned, Hr. Pastor!“ sagde han derpaa. „Det har glædet mig at gøre Deres Bekendtskab. Jeg veed ikke, om De maaske ligefrem kan gøre Fordring paa et Vederlag. Men det er ogsaa ligemeget. Jeg skal i hvert Fald tillade mig at sende Dem et Gratiale. Det har De velsagtens ikke noget imod.“

Hertil svarede Pastor Gaardbo, at kun Gud havde Krav paa hans Taknemlighed, og at han nu burde samle alle sine Tanker i Bøn til ham.

„Naturligvis, Hr. Pastor! Men jeg har dog gjort Dem Ulejlighed, ikke sandt? Deres Tale har De vel ogsaa maattet tænke lidt over. Kort sagt, min Herre — De har skænket mig Religionens Trøst, og jeg vil gerne have Lov til at vise Dem en lille Opmærksomhed.“

Præsten gentog — og denne Gang med stor Bestemthed — at han ikke havde gjort sig fortjent til Paaskønnelse og derfor heller ikke ønskede at modtage nogen saadan.